

Deus é práctico

A imaxe de Deus é mais cercana do que nos imaxinamos. Podemos encontrar a Deus en todas as nosas actividades mirando ao noso interior.

26-09-2011

A imaxe que a miúdo temos de Deus é abstracta e afastada. Deus é unha boa idea, un sentimento adecuado, pero con pouca relación co que temos entre mans, co que realmente importa. Unhas veces non somos capaces de conectar a nosa vida corrente coa súa órbita, outras ou

non queremos ou nos dá medo,
pensando que interferirá,
rebaixándoos, en nosos plans.
Acudimos a El á hora da morte pero
non no día a día da vida.

E con todo, "Deus é práctico", dicía
Ratzinger na súa Introducción ao
Cristianismo, Deus é un deus de
vivos, non de mortos. Deus é "para
agora". O asunto é que nalgún tramo
da historia o home e a muller
modernos han deixado marchar ao
Deus familiar e próximo, a ese que
había "acampado entre nós".

San Josemaría, do que se cumpren 36
anos da súa morte o próximo 26 de
xuño, por unha concreta luz de Deus,
ao facerlle "ver" o Opus Dei, detectou
esa fractura e lembrou que non debe
darse un divorcio entre a fe e a
existencia concreta. Cabe o perigo,
dicía, "de levar como unha dobre
vida: a vida interior, a vida de
relación con Deus, dunha parte; e

doutra, distinta e separada, a vida familiar, profesional e social, plena de pequenas realidades terreas" (San Josemaría, Conversacións, n. 114).

A ruptura entre fe e vida conduce a biografías fragmentadas: temos encima da mesa todas as pezas do quebracabezas, pero non o modelo: na caixa non aparece o póster coa idílica montaña de Suíza. Non hai nada que ao cabo ilumine e dea sentido a todo o que facemos e queremos. Como nos cadros de Caravaggio, cada un ten que buscar o punto de luz que unifica toda a escena, e que é ao mesmo tempo a clave da súa beleza: cor, forma, contraste, relevo, perspectiva, proporción...

Nesa fractura acazápase tamén parte da angustia do home contemporáneo. Ao non atopar o sentido do cotián (¿qué fago eu nesta vida tan normal?, ¿serven para algo

todos os meus esforzos?), desiste na procura e prefire as sensacións, que aseguran algo aquí e agora, aínda que ao final resulte unha vida gris e plana. As sensacións son iso, sensacións: ¿flocos de felicidade?

¿E onde atopar a Deus e a súa luz? Respondo con San Josemaría: "Na liña do horizonte, meus fillos, parecen unirse o ceo e a terra. Pero non, onde de verdade xúntanse é nos vosos corazóns, cando vivides santamente a vida ordinaria" (Conversacións, n. 116).

D. Angel Lasheras, Vicario do Opus Dei en Galicia